

Ankers Oemoeëg

Ik stapte aan de kaai, op mijn dood gemak.
Daar hield een kapitein me tegen en hij sprak:
“Mannen zoals gij, die wil ik er bij,
neem gauw je ransel en kom mee met mij”.

**Ankers omhoog, de trossen los, we varen,
zeilen welgezind tegen weer en wind.
Zijt ge nog jong en sterk en kunt g' u weren,
al wie goed kan drinken en kan zingen, die mag mee.**

We trokken 't zeegat uit, nog diezelfde dag.
Ge kunt het niet geloven wat ik daar toen zag:
de stuurman hing in 't want, met een fles in de hand,
matrozen rolden zat van hier naar de andere kant...

Ankers omhoog...

We laveerden met ons schip rakelings langs een klip.
Ik dacht voortdurend: “Man dit is uw laatste trip”.
Maar de kapitein bracht een vat met wijn
en hij riep: “Het moest maar zo plezant niet zijn...”

Ankers omhoog...

We doken zij aan zij in het wild getij
en Neptunus sprak: “Wees welkom hier bij mij,
uw zorgen zijn voorbij en ge krijgt er bij
een mooie zeemeermin voor altijd aan uw zij”.

**Ankers omlaag, het is gedaan met varen,
we zinken welgezind, ver van weer en wind.
We houden ons vast aan 't vat met 'oude klare',
we zinken en we drinken op et diepste van de zee.**